

Sofia Kaiteran puhe verkkoseuroissa 28.5.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Tervehdys arvon seuraväki ja terveisiä Oulusta! Multa aina kysytään välillä, että kuinka sä olet Sohvi noin rohkea? Musta se on jotenkin hassu kysymys, koska en mä itse koe itseäni mitenkään rohkeaksi. Nytkin mä puristan täällä tätä paperia rystyset valkoisina ja mietin että kyllä kai tähän nyt ois joku fiksumpikin puhuja mun sijasta löytynyt, mutta ollaan nyt sitten rohkeita ja mä koitan hillitä otettani tästä paperista.

Mä olen tähän mennessä lähes 18 vuotta kestäneen elämäni aikana oppinut, että rohkeutta on monenlaista ja sen voi nähdä eri tavoilla. On niitä, jotka kapuaa uimahallissa 10 metrin hyppytorniin ja mä aina ajattelin et ne on rohkeimpia ihmisiä koko maailmassa, koska itsehän en ole uskaltanut hypätä kuin hädin tuskin altaan reunalta. Ja sitten on myös mm. minun kaltaisia ihmisiä, jotka päättävät pyytää musiikinopettajalta lupaa laulaa ruotsiksi koko koulun edessä heti lukion ensimmäisessä joulujuhlassa ihan vain kitaristin kanssa. Ja sen takia mua pidettiin yhtäkkiä rohkeana, vaikka mulle kyse oli vain uteliaisuudesta. Mä olin liian utelias näkemään niiden satojen tuntemattomien ihmisten ilmeet. Tää uteliaisuus onkin johtanut mut mitä erikoisimpiin tilanteisiin, milloin mä löydän itseni laulamasta venäjäksi rokkia kauppakeskuksen lavalta ja milloin pakkaamasta valehtelematta 30kg matkalaukun kahden viikon reissulle pienelle saarelle vailla ketään tuttuja.

No tämä saarihan on totta kai Aholansaari. Tässä kuuluisassa rippikouluikässä mulle selvisi sukuni körttijuuret ja totta kai uteliaana ihmisenä mahdollisuus päästä saarelle kahdeksi viikoksi täysin tuntemattomien ihmisten kanssa kuulosti ihan liian mielenkiintoiselta mahdollisuudelta jättää käyttämättä. Niinpä mä pakkasin sen valehtelematta 30kg matkalaukun, että jos ei muuta niin voin sitten vaikka tukeutua niihin 20 t-paitaan, joista en oikeasti tuu tarvitsemaan puoliakaan.

Ennen rippikoulua mä olin saanut jo jonkunlaisen käsityksen siitä mikä on minun mielestä todellista rohkeutta, mutta kyllä mä koen että se oli vasta rippikoulussa kun mä ymmärsin sen ihan oikeasti. Että rohkeimpia ei ookkaan ne ihmiset, jotka hyppää kympistä tai laulaa yleisön edessä. Mä ymmärsin, että rohkeimpia ihmisiä on ne, jotka on ihan aidosti ja avoimesti omia itsejään. Koska se, jos joku vaatii rohkeutta, eikä se ole mikään itsestäänselvyys. Ensinnäkin se vaatii sen, että on sinut itsensä kanssa ja uskoo itseensä. Ja mä tajusin siinä hetkessä, että enhän mä ole rohkea alkuunkaan. Se oli vielä sitä aikaa, jolloin mä en oikeastaan uskonut itseeni. Mä määrittelin omaa arvoani pitkälti kouluarvosanojen perusteella, ja yks pienikin kommentti mun kyvyttömyydestä tehdä asioita sillä äärimmäisen kunnianhimoisella tasolla, kuin mä olisin halunnut, ois varmaan musertanut mun itsetunnon aika perusteellisesti. Mutta riparilla mä sain ehdottomasti vahvan perustan ja suunnan ja edelleen kasvavan uuden verkoston mun ympärille, jonka avulla mä olen oppinut olemaan rohkeasti ihan vain oma itseni. Se, että ympärillä olevat ihmiset tuntee sun pahimmat pelot ja heikkoudet ja silti ne rakastaa ja hyväksyy sut just sellaisena, on ihan äärettömän tärkeää.

On ehkä sanomattakin selvää, ettei tällainen muutos tapahdu yhdessä yössä, vaan se on mitä luultavammin läpi elämän kestävä prosessi. Vastaan tulee esimerkiksi tällaisia pandemian kaltaisia ylämäkiä, jolloin meinaa omat voimat hiipua ja meinaa menettää sen rohkeuden. Mutta totta kai tulee myös niitä alamäkiä, jolloin huomaa, että ikimuistoksen kahden viikon jälkeen istuu lautassa hiljaa kyneleet poskilla valuen veisaamassa uudenkarheasta siioninvirsikirjasta

”viimeisen laulun vielä laulan / ennen kuin matkaa jatketaan, / viimeinen huuto vasten yötä: / käy Herra meitä siunaamaan”. Ja huomaa, että sen yllättäen lähes täysin turhalla tavalla täytetyn matkalaukun lisäksi voi matkata kotiin mukanaan niin kallisarvoisia opetuksia, arvoja, ymmärrystä ja totta kai uusia ystäviä.

Mun riparista onkin nyt melkein kolme vuotta, ja mä olen tähän mennessä oppinut, että rohkeimpia on oikeasti ne, jotka uskaltavat näyttää itsensä ihan itsenään, jotka ymmärtävät oman vajavaisuuden, jotka tietää, ettei kukaan ole täydellinen ja osaa nauraa omille virheilleen. Tiedostaa, että kaikki ovat saman arvoisia, ja jotka ymmärtävät olevansa tarpeeksi ihan just sellaisina kuin on, koska ei voi eikä tarvitse olla yhtään enempää eikä yhtään vähempää vaan se riittää! Olkaa rohkeita!